

Huize van der Vorst op een regenachtige zondagmiddag. De heer des huizes ligt lui op de bank. Een hand losjes in de broekband van een Napoli-trainingspak. Op TV een voetbalwedstrijd. Op de aanrecht een lege zak chips. De heer des huizes belt zijn 14-jarige zoon, die op zijn kamer zit te studeren/Netflixen.

‘Dirk, ga eens chips halen bij de Appie.’

‘Die is gek.’

‘Ik betaal ervoor.’

‘Hoeveel?’

‘1 euro 80.’

‘Ja, dàààg.’

Het moge duidelijk zijn, de zoon is nog géén flits-bezorgdienst. Die bezorgen immers voor €1,80 binnen 10 minuten. Als zondagmiddagbankligger ben ik enthousiast. Als technofilosoof helemaal niet. Flits-bezorgdiensten openen namelijk de deur naar ‘Downtown-Abbey-Denken’. Denken dat je het verdient om bediend te worden. Immers, bezorgers, zeker natgeregende, zijn toch een soort bedienden. Mensen die je kunt negeren. Onderdelen van de service.

Ik voorspel daarom een toekomst met meer van dit soort apps. Eentje waarmee je iemand kunt oproepen die je vuilcontainer buitenzet. Of je WC komt schoonmaken. Je vaatwasser leegruimen. Zodat jij energie overhoudt om elektrisch naar de sportschool te fietsen.

Ik zeg soms tegen ondernemende studenten, dat écht succesvolle technologiebedrijven oplossingen aanbieden voor dingen die geen probleem zijn, maar dat geldt zeker niet voor flits-bezorgdiensten. Die lossen een écht probleem op, namelijk dat veel mensen zich machteloos voelen. Flits-bezorgdiensten leveren apps voor aristocraten. Met twee swipes stuur je iemand de stromende regen in met een pak yoghurt. Ook als je helemaal geen yoghurt nodig hebt.

Flits-bezorgdiensten bezorgen boodschappen, zeker, maar ze bezorgen vooral een gevoel van macht.